

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18.11.2010, sp. zn. Ncp 2505/2010, ECLI:CZ:VSPH:2010:NCP.2505.2010.1

Číslo: 66/2011

Právní věta: Je-li v jedné žalobě uplatněno několik nároků na zaplacení peněžitého plnění se samostatným skutkovým základem, pak soud zkoumá podmínku věcné příslušnosti u každého takového nároku zvlášť; celková výše součtu jednotlivých žalobou požadovaných peněžitých plnění nemá z hlediska aplikace ustanovení § 9 odst. 3 písm. r) bodu 6 o. s. ř. význam.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 18.11.2010

Spisová značka: Ncp 2505/2010

Číslo rozhodnutí: 66

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Příslušnost soudu věcná

Předpisy: § 104a odst. 2 o. s. ř.
§ 9 odst. 3 písm. r) bod 6 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O b v o d n í s o u d p r a h u 2 p ř e d l o ž i l v ě c V r c h n í m u o s u d u v P r a z e k r o z h o d n u t í p o d l e § 1 0 4 a o d s t. 2 o. s. ř., n e b o ť m á z a t o, ŷ e n e n í v ě c n ě p ř í s l u ŷ n ý k p r o j e d n á n í a r o z h o d n u t í d a n ě v ě c i, v n í ŷ s e ŷ a l o b c e d o m á h á (p ř í s o u ě t u j e d n o t l i v ý c h p o ŷ a d o v a n ý c h p l n ě n í) ě á s t k y v y ŷ ŷ í n e ŷ 1 0 0 0 0 0 K ě. P o d l e o b v o d n í h o s o u d u s e j e d n á v e s m y s l u u s t a n o v e n í § 9 o d s t. 3 p í s m. r) b o d u 6 o. s. ř. o s p o r, k t e r ý n á l e ŷ í d o v ě c n ě p ř í s l u ŷ n o s t i k r a j s k ý c h s o u d ů. K z a m ý ŷ l e n ě m u p o s t u p u s o u d u s e ů ě a s t n í c í n e v y j á d ř i l i.

V r c h n í s o u d r o z h o d l o v ě c n ě p ř í s l u ŷ n o s t i.

Z o d ů v o d n ě n í :

K projednání a rozhodnutí dané věci jsou v prvním stupni příslušné okresní soudy podle ustanovení § 9 odst. 1 o. s. ř.

Žalobce se žalobou s návrhem na vydání platebního rozkazu domáhal u Obvodního soudu pro Prahu 2 vůči žalovanému celkem zaplacení částky 277 780 Kč s příslušenstvím. Tato částka je součtem jednotlivých plnění požadovaných žalobcem za mezinárodní přepravu, uskutečněnou na jednotlivé objednávky žalovaného v celkem třinácti případech, v souladu s mezinárodní úmluvou o přepravní smlouvě č. 11/1975 Sb. Podle tvrzení obsažených v žalobě šlo v jednotlivých případech o přepravu

různého zboží vždy tam a zpět z Prahy do Lutonu, Osla, Birminghamu, Lagosu a Atlanty. Jedinou výjimkou byla přeprava uskutečněná v rámci hlavního města Prahy, z Prahy 8 na Prahu 9. Každou jednotlivou přepravu žalobce doložil mezinárodním nákladním listem a příslušnou fakturou a uvedl vyšší jednotlivé částky požadované za poskytnutou přepravní službu.

Rozhodnutí o tom, které soudy jsou příslušné k projednání a rozhodnutí dané věci v prvním stupni, je odvislé od posouzení, zda žalobce jednou žalobou na zaplacení peněžitého plnění uplatnil několik nároků se samostatným skutkovým základem, anebo, zda jednotlivá požadovaná plnění mají stejný skutkový základ a jsou proto jedním nárokem na zaplacení. Přitom nemůže být samo o sobě významné, jaká je celková výše žalobou požadovaného plnění.

Nárokem (právem) se samostatným skutkovým základem rozumí soudní praxe nárok, který je odvozen z určitých konkrétních skutkových tvrzení (určitého skutku), jež jsou jiná ve srovnání s těmi, od nichž žalobce odvodil jiný nárok, který uplatnil jednou žalobou, popřípadě jinou žalobou, jestliže i o ní soud rozhodl ve společném řízení. Jedním rozhodnutím soud totiž rozhoduje nejen za situace, kdy žalobce v jediné žalobě současně uplatnil více nároků, ale též ve společném řízení, ve skutkově odlišných sporech, jestliže soud podle § 112 odst. 1 o. s. ř. spojil více věcí ke společnému řízení, ačkoliv o nich bylo řízení zahájeno samostatně.

Jestliže je žalobou uplatněno několik nároků na zaplacení peněžité částky se samostatným skutkovým základem (např. nárok na náhradu škody a současně nárok na plnění ze smlouvy nebo nárok na vydání věci a vydání bezdůvodného obohacení, popřípadě různé nároky z titulu náhrady škody na zdraví), pak podle ustálené soudní praxe soud ve vyhovujícím výroku rozsudku vždy žalovanému uloží povinnost k jedinému peněžitému plnění, které je součtem jednotlivých dílčích plnění (třebaže se samostatným skutkovým základem). Tento přístup k formulaci rozsudečného výroku se odráží i v praxi při formulování toho, čeho se žalobce domáhá (ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř.). Je obvyklé a správné, že žalobce v žalobě uvádí celkovou výši požadovaného peněžitého plnění, bez zřetele k tomu, zda jde o jednotlivé nároky se samostatným skutkovým základem, či o jednotlivá dílčí plnění vycházející z téhož skutku.

Celková výše v žalobě požadovaného peněžitého plnění proto sama o sobě není a ani být nemůže hlediskem určujícím pro vymezení věcné příslušnosti okresních a krajských soudů, jmenovitě ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3 písm. r) bodu 6. Jestliže žalobce v dané věci uplatnil několik nároků na zaplacení peněžité částky se samostatným skutkovým základem, pak je nezbytné zkoumat podmínku věcné příslušnosti u každého takto uplatněného nároku zvlášť. Jak při spojení věcí rozhodnutím soudu podle § 112 odst. 1 o. s. ř., tak při „spojení věcí procesním úkonem účastníka“, tedy v žalobě, musí být splněny procesní podmínky umožňující společné projednání všech jednotlivých věcí (nároků). Jednou z těchto podmínek je, aby ohledně každého z těchto nároků se samostatným skutkovým základem byla dána věcná příslušnost okresního anebo krajského soudu. Kdyby např. nebyla dána věcná příslušnost okresního soudu ohledně jednoho nebo více nároků (věcí) uplatněných v jediné žalobě, tak je tento soud povinen uvedenou věc (věci) nejprve vyloučit postupem podle § 112 odst. 2 o. s. ř. a poté ji předložit příslušnému vrchnímu soudu podle § 104a odst. 2 o. s. ř.

Nemůže tedy být rozdíl mezi tím, že žalobce uplatní několik nároků na zaplacení peněžité částky samostatnými žalobami, z nichž – jako je tomu v dané věci – každý z takto jednotlivě uplatněných nároků náleží z hlediska výše žalobou uplatněné částky do věcné příslušnosti okresních soudů, a situací, kdy několik takových nároků žalobce uplatní jedinou žalobou. Výsledek posouzení věcné příslušnosti soudu musí být v obou případech stejný. Tím má být též řečeno, že kumulace nároků v žalobě nemůže sloužit k obcházení pravidel věcné příslušnosti soudu např. potud, že žalobce by spojením jednotlivých nároků se samostatným skutkovým základem do jedné žaloby dosáhl projednání a rozhodnutí věci krajským soudem, ačkoliv žádná z těchto jednotlivých věcí by do věcné příslušnosti krajského soudu nenáležela.

Jestliže je v jedné žalobě uplatněno několik nároků na zaplacení peněžitého plnění se samostatným skutkovým základem, pak soud zkoumá podmínku věcné příslušnosti u každého takového nároku zvlášť; celková výše součtu jednotlivých žalobou požadovaných peněžitých plnění nemá z hlediska aplikace ustanovení § 9 odst. 3 písm. r) bodu 6 o. s. ř. významu.

Žalobce tedy v dané věci správně podal žalobu u okresního soudu. Všechny jednotlivé nároky jím uplatněné mají samostatný skutkový základ; jediné, co je pojí, je skutečnost, že žalovaný provádí pro žalobce mezinárodní přepravu zboží. U žádného z těchto jednotlivých nároků uplatněných jedinou žalobou výše žalované částky nepřesahuje 100 000 Kč. Platí proto, že k projednání a rozhodnutí dané věci jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy (§ 9 odst. 3 písm. r/ bod 6 o. s. ř.).